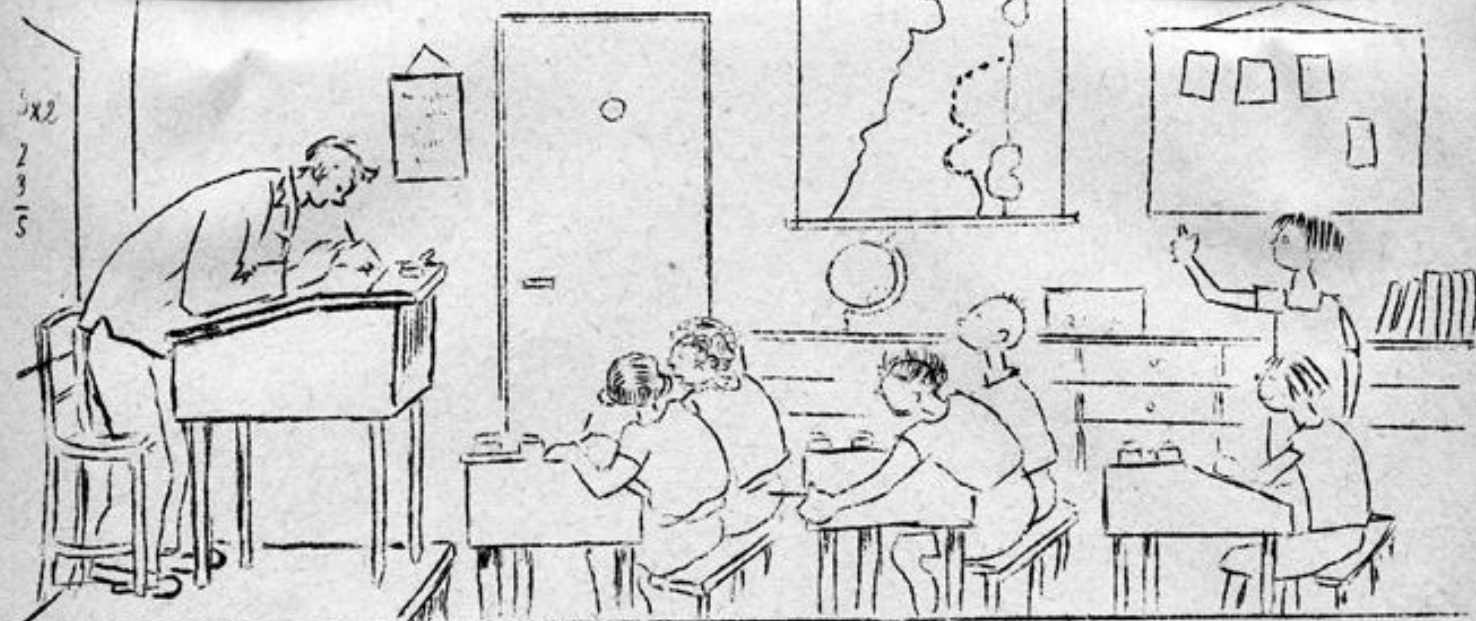

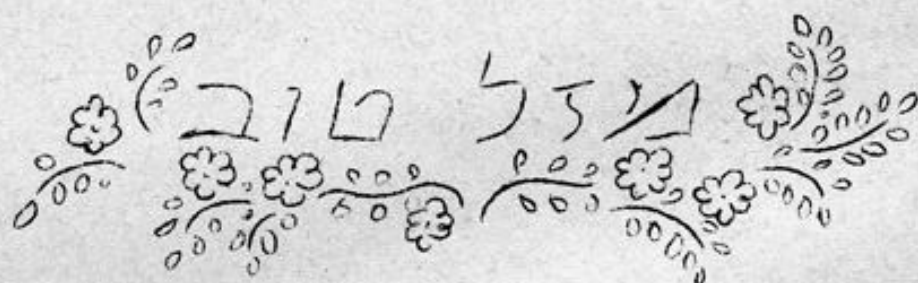

דברי הכפר

10-9-1957

מס. 43

י"ד אלול ה'תש"ז

למרון וטומי

להולדת ג' ל'ה

שפע ברכות !

מהנעשה בחודש האחרון

אין לעבור בשתיקה על פתיחת שנת הלימודים החדשה בבית הספר, שבו ילמדו השנה כמחצית אוכלוסיית הילדים שלנו. הילדים מלאים מרץ וכוננות לקראת התורה שיגרסו בכיתותיהם ושיוגש להם השנה, בכיתות הגבוהות, על ידי צוות הוראה חדש; מאחר שמורם הקודם, אדם, יוצא לשנת לימודי השלמה.

.....

בחודש האחרון היינו עדים לתנועה מוגברת של מחנות קיץ של חברי תנועת "הבונים" וסטודנטים מחוץ לארץ, שניצלו את חופשת לימודיהם לבילוי תקופה מסוימת בישראל; מי בכוחות עצמן ומי בעזרת הסוכנות היהודית. מפעל זה הוא חשוב ואין לחלוק על העובדה החיובית של עצם כואם ארצה, לתור אותה, להכיר ולעמוד על טיבה. פגשנו, אצל רוב הבאים, תמונה מוקדמת מסולפת או לא נכונה על החיים במדינה והמגע האישי המחיש להם את המציאות היומיומית וחלק של הבעיות הקהופות וארוכות הטווח שעומדות לפנינו כבניית הארץ: קליטת העליה, כסחון ופיתוח אוצרות הטבע, לפי אותו הסדר.

בקבוצות שבקרו אצלינו במשק, שלשה במספרן, היו שתי חבורות מאנגליה ואחת ממוצא מארצות דוברות צרפתית. אין להרבות במילים על קבוצת בוגרי תנועת "הבונים" באנגליה, שבשכילם היתה תקופת שהותם במקום חוויה תנועתית, נוכח לאפשרות לראות במעשה את כל מה שסופר להם בפגישות ושיחות בתנועה בחוץ לארץ.

יותר רוצה אני להתרכז על שתי קבוצות הסטודנטים, האחת אנגלית והשנייה צרפתית, הם יוצאים מחוגים שרחוקים מיהדות ומציונות ועצם הרעיון של השתתפות בישראל "הפרימיטיבית" רחוקה ממחשבותם. עקורם היה זה טיול מעניין למזרח הקרוב הרומנטי, שכל כך הרבה פעמים מופיע בראש כותרות העיתונות היומית, ושכעת המקום "הרגיש" ביותר בהיותו סלע המחלוקת בין שני הגושים העולמיים. כמה מהם באו עם מחשבה לפגוש אוהלים וגמלים במרכז תל אביב, או את השייך הערבי שדוהר על סוסו הגזעי, וליהנות מהרומנטיקה של המדבר והיתה זו הפתעה געימה לפגוש פה ערים וחיים שלא נופלים במאומה, בתרבות המערבית, מכל עיר אירופית. ההבדל העיקרי שפגשו פה היה רוח הבנייה והגישה הריאליסטית לבעיות שעומדות לפנינו והיתה זו חוויה עבורם לפגוש יהודים מסוג אחר של זה שרגילים להם בארצותיהם, המפחד ממה שיאמר שכנו, הגוי.

תקוותינו ששתלנו את רעיון ההתיישבות בישראל באחדים מהם, ואט נזכה שכמה ביניהם גם ישתקעו בארץ, נראה את עצמינו כמאוששים, נקווה שהחברים, שהחליפו דעות וגם כתובות עם כמה מהם, ימשיכו להתכתב וזכה יגשרו על המרחק המפריד בינינו, במובן הגיאוגרפי והרעיוני גם יחד, ועל ידי זה ישמרו על ניצוץ הציונות, שיתכן והצלחנו להדליק בליבם בזמן שהותם בארץ.

71

ב מ ז כ י ר ו ת

קואופרטיב : בענין עבודתו של איצי בקואופרטיב סוכס שהוא ימשיך שם לפחות עד לסיום העונה.

בארותיים : מאחר שבתיא גמרה את תקופת היותה בבארותיים ושיש צורך להמשיך בהדרכה לגרעין, הוחלט להחליפה עם ישראל. הוא ישהה שם עד לסוף התקופה שהם עוד ישארו בבארותיים, כשבועים.

סדור עבודה : יש הצעה שבעתיד ייעשה הסידור על ידי ועדת העבודה המורכבת משלשה סדרנים, חברים קבועים שיעשו כל אחד תורנות של 4 חדשים, ומרכז ועדת העבודה, הקבוע לכל השנה. ההצעה התקבלה וגם האסיפה החליטה בחיוב על הנהגת חידוש זה.

חלוקת פרי לחברים : הוחלט לתת השנה חלוקת חד-פעמית של תפוחים לחברים, כהכנה להסדר כולל של חלוקת תוצרת לחברים על בסיס שנתי (ביצים, עופות, פרי, דגים וכו'). החלוקה, שבוצעה בעזרת האיכוןומית, כללה 14/2 ק"ג תפוחי עץ לחבר עם תוספת של 1/4 ק"ג לילד.

בנייה חדשה : קבלנו תקציב לבניית 5 בתים מסוגי "בתי עולים". טרם קבעו את המקום שלהם. ועדת המחנה הציעה שנקים אותם בסביבת שכונת ה"דחק" ויש גם הצעה אחרת שנתחיל, עם בתים אלו, שכונה חדשה מעבר הצפוני שלחבר האוכל הקבוע (בסביבת משתלת גינת הנוי). סוכס בינתיים לקבל את הדעה האחרונה ומחכים לתקציב נוסף להתקנת ביוב, חשמל וכו' לביצוע הבנייה.

מקור לבית התינוקות : יש צורך דהוף להשיג מקור חדש לבית התינוקות, ומחירו יגיע ל-350 ל"י בערך. המזכירות ההליטה להיענות

בחיוב לבקשה זו.

ועדת ההצעות : לנוכח אי-פעילות ומחסור בחברים נכמה ועדות יש הצעה להשלימם וללחוץ על חברי הועדות הקיימות לפעילות מוגברת. סוכס לחפש מרכז לוועדת התרבות, שטרם נקבע למרות הועדה קיימת זה חצי שנה.

נוער : בקבוצת הנוער "אלונים" נמצאים כיום כעשרים נער ונערה, בו בזמן שהמקובל בקבוצות אלו הוא 30/40 חבר. לא נראים סיכויים רבים להעלות באופן ניכר, ובזמן הקרוב, את מספרם, וזה מקשה, במובן, על חלוקת הכיתות ללימודים, ויש בביהא אחת 16 תלמיד לעומת השנייה עם 4. אחרי השמעת דו"ח מפי אריק סוכס שהוא, יחד עם שמה ונטע ימשיכו להדוין את הקבוצה, בו בזמן שאריק ילמד גם 10 שעות בשבוע בבי"הס, בנושאים ריאליסטיים, ושמש ימשיך בעבודתו החלקית ברפת.

חג העשור : אחרי טיפול מסוים בחוץ לבירור האפשרות להכללת המשק במסגרת החגיגות לעשור המדינה, יש נכונות להקציב לנו סכום מסוים להקמת מצפה לתיירים במשק, על הרכס. השאלה העיקרית היא איך שאנו לכד רוצים לחגוג את העשור שלנו; באופן צנוע ופנימי או עם "טרסק" גדול כהזמנת אישים שונים וקהל רב, עם כל ההוצאות הכרוכות בדבר. הענין הנוכחי בינתיים לאסיפה הוחלט בחיוב להצעת החגיגה הפומבית במסגרת עשור המדינה. המשך הטיפול, עד לחירת הועדה האחראית לתיכנון ובצוע החגיגות במשק, ישאר בידי מיכאל ד..

השתלמותו של אדם : המזכירות בררה כמה הצעות לניצול שנת ההשתלמות של אדם בשילוב עם שליחות חינוכית או תנועתית לחוץ לארץ. טרם סוכמו הבירורים.

בקשתם של הנרי ושילה לחזור למשק : הזוג הזה פנה לאחרונה בבקשה להתקבל בחזרה למשק. אחרי דיון סוכס להביא את הבקשה לפני האסיפה להחלטה, עם המלצה חיובית מהמזכירות. גם להטיל על ועדת החברה לקבוע נוהל וכללים בענייני וותק במקרה כזה. האסיפה החליטה לקבלם כמועמדים לתקופה של ששה חדשים.

שטח אדמה נוסף בחולה : בגמר ביצוע תוכנית ייבוש החולה מתפנה שטח נוסף של 5000 דונם בערך, מעבר לתעלת הניקוז המזרחית, בסביבות ודרומה מקב' גונן. הממשלה מציעה למועצה האזורית או למשקים בגליל העליון לעבוד את האדמות האלו במשותף, לפחות לתקופה של 5 שנים, לפי חוזה ובתמורה מלא לסידור השטח ורישות בהשקאה תת קרקעית (עקב הכבול), ולרכישת הצורך המיכני הדרוש. החלטנו להצטרף לשותפות המשקים הזאת, דבר שיחייב אותנו כעתיד להקדיש אדם וטרקטור לשטח הזה במשך חדשי העיבוד. העניין עומד לפני ביצוע ויהיה אקטואלי בשבילינו רק בסנה הבאה, ויובא לפני האסיפה להחלטה סופית.

§ : % : § : % : §

ב ח י י ה ח ב ר ה

עם תערוכת הציורים של הצייר לאורנס מרכוזון, שנפתחה בליל שישי, 6/9, בתחומי משקיני זכה כפר הנשיא, כפעם הראשונה מאז הקמתו, בתערוכה של יצירות מקוריות מפרי ידיו של אחד מחבריו.

לאורנס מרכוזון, שיותר מוכר לנו ולחבריו בשם "מרקי", הבן חניך של בית הספר לאומנות בגלסגו, איפה שהוא גמר 4 שנות לימודים בהצטיינות. עוצמת יצירתו גדולה והוא הספיק כבר להציג מיצירותיו בערים דובלין ולונדון.

ב-27 הציורים - כולן ציורי שמן, פרט לציור פסטל אחד, שמרקי, בן ה-24, מציג לפנינו, כולט בעיקר הכושר הסכני והכסחון בשליטה על המכחול, שמוצא את ביטוי הנאה בכל אחד ואחד מיצירותיו. סגנונו אימפרסיוניסטי מובהק, שמזכיר את האמנות של מנה (MANET); סגנון שהגיע עם רנואר, בסוף המאה האחרון, לפסגתו. יצירתו עומדת בניגוד מוחלט ל"אסקולה מסריס" שאות השגיה ושאיפותיה הוא שולל. וכל אלו, שהפרובלמטיקה המשובחת של האמנות החדשה לא לפי טעמם, ימצאו באמנות הריאליסטית של מרקי מקור מתמיד להנאה. מרקי בינתיים עוד לא הספיק לקלוט כפלטה שלו - ואין להתפלא על זה, בהתחשב עם הזמן הקצר שהוא נמצא בארץ - את הצבעים האופייניים לנוף הארצישראלי, אחד המטרות שהאמן מתאבק להשיגן. אנו שמחים לקבל את האמן הצעיר בתוך החברה שלנו, ומאחלים לו, מכל לבנו, הצלחה רבה; הן בדרכו כאמן, והן בדרכו כחבר הקבוצה.

גבריאלי.

/ - / / / - /

פ י ה ט פ

ידי לן בחלטה להשקאת לילה. בזמן ההשקבה מסבירה שולי לילדי הגנון : לאבא שלי יש מטה בחלטה, הוא צריך לומר שה"הירס"ים לא יפלו.

.....

סדרו ארוחה משותפת מאחורי בית הספר הישן והתורנים להגשה רצים הלון וחזור למטבח עם הסירים והכלים. כל ילדי הגנון מסתכלים על המחזה המוזר הזה ושולו שואלת פתאום :
למה החברים רצים כל כך, הם רק מבזבזים את המדרכה !

.....

הורים ומטפלות שמעוניינים/ות בפרסום "פניני" ילדיהם/חני- כיהן מתבקשים/ות לפנות ישר למערכת.

אבי יכעת פה חצי שנה והנני חושב שכדאי להסתכל אחורה ולראות איך ובאיזה מהירות התמזגנו ממש עם החברה ולפי עציות דעתי לא היינו יכולים למצא מקום יותר מתאים לגרעין הזה.

היינו קבוצת חברים שזה עתה גמרו תקופה ונסיון מר של הכשרה מאכזבת, עם הרבה עזיבות, ועברנו לקבוצה שבו מצאנו חברה שהיתה, פרט מבעיות אחרות שהיו עלולים להתעורר, נפרדת מאתנו כלפחות 3 דורות (קרי: גרעינים) של חיי תנועה. האם מיזוג כזה יכול לעלות יפה? עלי להודות שהיו גם לי ספיקות, אבל נוכחתי לדעת שחששותי היו משוללות כל יסוד. קשה להסביר בדיוק איך זה קרה אבל הותיקים הצליחו ליצור אווירה כזו שתיכף הרגשנו, ומתחלה, כמו בבית. קודם כל ניתן לנו תיכף להבין שזה יהיה משקיני ועוררנו ליטול חלק פעיל ומלא בכל שטחי החיים החברתיים, מהאסיפה והלאה,

בעבודה היו החברים, אחרי זמן קצר של הסתגלות, ממלאים מקומות חיוניים בע-נפים השונים, זה בענפי המשק, בטרקטור, גינת נוי או בנין, וזו בשירותים, כמטפלות ומבשלות. וכעת אנו גם יושבים בועדות, דבר שיבהיר ללא ספק את מידת קליטינו והתמזגותינו במשק.

וכעת למה שנוגע לפחד או חשש שעוררתי למעלה: ההפרש בגיל. עלי לציין ש"גיל" פה דבר של גישה. האדם הוא בגיל שהוא מרגיש, ולפעמים יש לי ההרגשה שהותיקים יותר צעירים ממני. בסיכום הנני חושב שלפי כל הדעות אנו מהווים השלמה מאושרת ומסופקת.

ג'רי.

.;.;.;.;.;.;.;.;.

לאחר ששה חדשים

עברו 6 חדשים מאז היום הגורלי, שבו החליטו 13 נפשות צעירות ובלתי מנוסות לבלות את יתרת ימיהן בעמדה הקידמית של ההומור האנגלי, כפר הנשיא. ואולי נוכל אחרי תקופה זו, לסכם את עמדתינו ולנסות לברר האם התגשמו התקוות והחששות שהיו לנו אז, במעין צבי. לא אגזים אם אגלה, שבזמן אישור החלטתינו במרכז העולמי התעוררו כמה חששות, שגם הושמעו לבסוף בכפר הנשיא, ואחת מהן היתה ההבדל בגיל. כמה חברים שמעו שהם, הותיקים, עברו כבר את גיל החמישים עם כמה שכבר מתקרבים לשנות השישים. הדבר הראשון שעשינו, בהגיענו למשק, היה לבצע חיפוש קפדני לגילוי כל עגלות-הנכים וגם הסתכלנו מאחורי הווילונות ובתוך הארונות בחפשינו את הקביים. וגם, כל פעם שבאנו לחדר האוכל, בודקנו את כל הכלוריות כדי להבחין בפיאות הנכריות. אבל לתמהונינו ולהפתעתינו הנעימה היו היוצרות הפוכים, ולא עבר הרבה זמן עד שאנו הרגשנו כזקנים והתחננו לקביים, עגלות-נכים וכו'. וזה לא רק בשטחי המסיבות וריקודים אבל גם בעבודה ובעדויות. בכל מקרים ומקומות אלו פגשנו חיים תוססים. וזה מביא אותי לסיבה שבגללה הנני כותב שורות אלו.

פעם נוספת עזבה אותנו, לפני שבוע, קבוצה של מחנה קיץ אנגלי-ישראלי עם רושם נלהב מכפר הנשיא, רושם שהושמע בביטויים כמו: "הקיבוץ הכי-הבונים בישראל" או "הרגשתי בבית" וכדומה. מהו הקסם שבו שובים את הדור הצעיר מאנגליה, והאם אנחנו, חברי הגרעין, יכולים להבין ולקלוט אותו? הלו, אחר חצי שנה, הנני רק מתחיל להבין מעט מועיר מהקסם הזה. הייתי אולי מציין אותו בשם "השקפה" ההשקפה של החברים, בכל עניני עבודה ומשחק, הנו מתקדם וצעיר עם חיפוש תמידי לדרכי התקדמות, בכל מחיר ובלי להתחשב באי הנעימות האישית; כאילו לדמר: במידה שרק אפשר לבצע דבר ולהתקדם, נעשה זאת! ואם אנו, חברי הגרעין, נוכל להגיע ולהמשיך בהשקפה זו, מוטל עלינו, כבר עכשיו, לעשות את כל המאמצים להשתוות עם הותיקים, ואולי לעבור אותם, היות ואנו, הצעירים, צריכים להיות ההרכבה, שנושאת בה את המשך של הרעיון; וככל שניתן למשק גם נקבל ממנו, באופן יחסי, בחזרה.

וזו מסימתינו כעת, כמדומני התחלנו כבר להזדהות עם המשק, מצאנו כבר את מקומינו כמה שנוגע לעבודה, אבל זה לא הכל. לפעמים שוכחים דבר אחד, וזה הייעוד והדחיפה. אנו צריכים, ולפי דעתי גם אצפים זאת מאתנו, לנסות לחדור לכל שטחי החיים פה. לא צריכה להיות ועד בלי שתכיל אחד מחברי הגרעין; לא צריכה להתקיים שום פעולה שאין אחד מחברינו עוזר בהכנתה. אל לנו לשכוח שאם היינו עולים להתישבות, כמו שפעם רצינו, היינו צריכים לשאת לבד בכל האחראיות; וזה בסך לא יותר מדי לדרוש להטות שכם לחברים הותיקים. זה נשמע אולי כביקורת חריפה, אבל האמת הוא, שגם אם יש כמה חברים בינינו שמשתתפים באופן פעיל בחיי החברה במשק נשארים הם רק מיעוט קטן, ומורגשת, בזמן האחרון, ירידה בהשתתפותינו באסיפות. ולזה אין כפרה! עלינו לזכור שהם כבר פה 8 שנים ואין לקחת אותם כדוגמה בענין זה. אנו, אחרי 6 חדשים, צריכים לשאול את עצמינו: איך הם התנהגו כשהיו רק 6

חדשים במקום? הנני בטוח שהתשובה על שאלה זו יפתיע כמה מחברינו. ולכן אני חוזר להערת הקודמת, באם אנו רוצים להמשיך בדרך המוצהרת של גישה והשקפה "צעירה"; ואני משוכנע שיכולים שיכולים לעשות זאת, עלינו לעשות זאת החשבון, ונמצא שעלינו להיות פעילים ותקיפים פי 8, כדי להשתוות אתם.

סיסמתינו לששת החדשים הבאות צריכה להיות: יותר אחריות ופעילות מעטית כדי להראות שאנו יכולים להשתוות עם החברים, ואף, אולי, לעבור עליהם, כשננה שמונה שנים בכפר הנשיא.

אלק.

& \$ & \$ & \$ & \$ &

גרעין איתנים:

עם סיום תקופת שהותי בבארותיים רוצה אני להביא לפני החברים הערות מספר. כולנו ראינו את החברים החיילים כשבאו הכיתה לחג התשע. שמענו אותם בהצגה-יוגם בשירה. ראינו אותם בריקודים ובטיולי לילה למטע ולכרם. אך באם הם התבגרו, למדו משמעת עצמית, חיי עבודה ואחריות - כל זה לא הספקנו לראות, כי היו זמן קצר מדי במשק.

במקום נמצאים שני גרעינים; אחד מחניכי כפר בלום והשני מכפר הנשיא. ההבדל בין החברים הוא לא במוצאם בלבד, אלא גם בחינוכם. חברי כפר הנשיא יותר שקטים וביישנים בהתנהגותם (כמובן שיש מספר קטן מאד של יוצאים מכלל זה); כך שלעיו האדם, שלא מכיר את הגרעין שלנו, נדמה שגרעין כפר בלום, יחד עם מדריכס, נושא בעול, הן מבחינת תרבות והן מבחינת עבודה.

גרעין איתניס, בזמן שעוד חי כחברת נוער, בירר היטב והוציא מתוכו את החומר המציק. הגרעין של כפר בלום לא עשה ככה. במינוח שני הקבוצות בגרעין אחד יש מספר גדול של חברים חיוניים וטובים מאד שמבינים את המצב ובאמת עוזרים בהחזקת המקום, ולהם לא חשוב מאיזה משק חבר מסוים בא, כל זמן שהוא משתף פעולה. אבל יש חברים אחרים שטרם התבגרו במחשבותיהם, וחושבים את עצמם כגדולים וחזקים ולכן אינם מוכנים לשמוע לדברי חבריהם. אני חושדת מאד פן יקלקל החוג המצומצם הזה את כל העבודה הטובה שהשקענו בגרעין זה.

גורם שני, שעומד עכשיו לקלקל כמה שנות עבודה, הוא עמדת כמה חברי קיבוץ לגבי בארותיים. כמעט שלא קבלתי שיתוף פעולה מטעם המשק בזמן היותי שם, הן בצורת מכתבים לחברים, והן בביקורים. עכשיו מחפשים לי מחליף, וישנם כל מיני גורמים משקיים שמפריעים לצאתו של החבר המתאים לתקופה של בסך הכל שבועיים שלושה. מתקיימים ויכוחים על גבי ויכוחים ובינתניים יושבים שם בלי מדריך. האם דבר כזה יתכן? זה לא רק מקלקל את שמינו הטוב בעיני חברים, שחושבים על המשק כעל ביתם, אלא גם מוריד אותנו בעיני מוסדות אחרים. הייתכן שמשק לא יוכל להחליט אם לשמור על חבריו לעתיד או לאו?

גם כמה מילים בדבר החופשות של החיילים. בנים ובנות אלו רוצים לבא הביתה לחופש, וכשהם באים לא מוצאים בית. ניגשים ישר לצריפי הנוער, באם פעם היו במשק או לא; ושם מקבלים אותם בצורה לא תמיד נאה לחיילים בחופש. חברים לא מדברים אתם, לא מזמינים אותם ואני לא בטוחה אם שואלים לשלומם. נכון הוא, שיוצאי אנגליה עוצרים ברגשותיהם, אך זה כבר יותר מדי, כי בצורה כזאת אף פעם לא נגיע לכלום.

היו כמה הצעות איך לקבל את החברים בזמן חופשותיהם, קשר מכתבים, משלוח חבילות, אך הדברים האלו טרם התגשמו. וחבל שלא!

בתיה.

xxxxxxxxxxxx

החברה במחנה קיץ

חברת נוער "אלונים"

התחלנו להתכונן ברצינות למחנה הקיץ רק שבוע ימים לפני מועד המסע, כאשר שמענו בשיחת חברה על פרטי המחנה. היתה התלהבות לקראת השתתפותינו במחנה, והבנים התחילו לרכז סנאדות (ענפי עצים) ונציווד בשביל האוהל העתידי של החברה. שמענו שנצטרך לעשות מסע של יום וחצי והודיעו לנו על מה שנצטרך לסחוב אתנו ומה שה"פרגו" יוביל. ערב צאתנו למחנה הלכנו לישון בציפיה גדולה מלה שיתרחש במחרת. לפתע שמענו את קולו הערב של משה בן חיים: "קומו ילדים, הזמן הגיע". הפעם כל אחד התלבש מהר מהר, אכלנו ועלינו על האוטו באמרנו "בי-בי" למשה.

הגענו למקום המפגש שלנו בחורפס, ומשם, יחד עם עוד שלוש קבוצות, יצאנו בשעה 8.30 בבוקר.

קו המסע שלנו היה חורפס-מסוטה-אלקוש-מונטפורט-גשר הזיו. הלכנו בין טלעים

ואבנים, קוצים וצוקים; עד שהגענו למקום הלינה שלנו - מכצר הצלבנים במתנפוס. היה קשה לישון באותו הלילה ורק אחד מבין כל משתתפי המסע ישן טוב: היה זה אריק, שטען שמיטתו על האדמה טובה ונוחה יותר ממיטתו בחדרו. למחרת בשעה 11 הגענו למחנה בגשר הזיו.

מיד התחלנו בשיפורי המאהל - נקינו, מתחנו אוהלים והתחלנו במתקנים. לא היה לנו כמעט רגע של פנאי עד למאחר אחרי הצהריים, כשהלכנו להתרחץ. רחיצה נעימה זאת היתה. חזרנו "הביתה" להמשיך בעבודתינו במאהל ולאכול ארוחת ערב. בערב הראשון היה מסדר פתיחה, כשכל אחד לובש חולצה תנועה וכל תכרה צועדת בסך. כלילה היתה לנו שירה בציבור והופעת חברות.

תוכנית היום כללה רחיצה בים (פעמיים), ספורט - השחלת טבעת, בנים; מחניים, כנות; וספורט טבלא - פעמיים הרצאות ביום והופעות אמנותיות של חברות בכל ערב.

הבוקר התחיל בשעה 6.00 בהתעמלות בוקר ואחרי זה, בלי הפסקה, תוכנית גרושה של הרצאות, למוד שירה וכו'. למעשה לא היתה לנו הצגה מוכנה, אבל אריק לא רצה להביש את החברה. לכן הציגה כפר הנשיא מחזה שבו הופיעו רק שתי בנות ושני בנים, ושלא ארכה יותר מעשרים דקות, אבל שהיתה מצחיקה. היא לא היתה מהמוצלחות למרות שהקהל נהנה ממנו ושקבלנו מחיית כפיים.

בשטח הספורט סבלנו מזה שהיינו החברה הקטנה ביותר - תסעה בנים ושש בנות - ולא היתה לנו אפשרות בחירה של נבחרת טובה. כך יצא שכשיחקו מחניים היו שתיים מבין הבנות שמעולס שיחקו משחק זה. ביום ההוא גם ירדנו לשפת הים בכגדי רחצה והתחלנו בתחרויות.

קודם הופיעו הכנים בהשחלת טבעת, וניצחו להפתאת כולם חברה, שבניה הז גדולים ורכים יותר משלנו. הבנות אף הן עשו מאמץ עליון ונצחו כדי להגיע לרבע גמר מחניים. ביום השני של ההתחרויות נוצחו הכנים, אך הפסידו באופן ספורטיבי; אבל הכנות והכנות צעדו מנצחון לנצחון. קודם נצחה, כרבע גמר, את בנות דברת; ואחר כך התמודדו בגמר עם בנות חברת נוער מגבע. כל אחת חשב שבנות גבע תנצחנה אותנו בקלות, הרי הן הן הכי חזקות מכל הקבוצות, וזאת היתה השנה השביעית שהיו במחנה קיץ. תחילה היה המצב 1-0 לטובתן אך בנותינו לא התיאשו וכולן נלחמו קשות. לבסוף יצאנו אלופת מחניים בנות. קשה להאמין, אבל מי שמטיל ספק בדבר יכול לראות את התעודה שקבלנו, אצל אריק.

במסדר סיום של המחנה קרא ראש המחנה לכל חברה לפי הצטיינותה, ונציגה הלך לקבל את התעודה. בהגיע תור חברתינו הלכתי אני לקבל את התעודה. בסוף טכס חלוקת התעודות עמדנו דום להורדת הדגל. ערב של קומזיצים ואז לישון.

נשארו עוד יום וחצי, אחרי יתר החברות, לפירוק המחנה כולו, ולכילוי בים ואחרי זה, עייפים ושוממים, חזרנו הביתה, לכפר הנשיא. הגביע הדא שלנו!

כרמלה.

++++++%

בעית דמי סופר בקיבוץ

זה כמה חדשים שאני בחקל בבעית דמי הסופר כל אימת שהנני מנסה לרכז את החומר להוצאה סדירה של העלון. יש בין החברים כמה מחוננים שיוועים, וגם יכו- לים להוציא פנינים ספרותיים, אבל הרגשתי שאין נכונות יתר לכתוב. חקרתי ודרשתי בדבר והצלחתי, במקרה, לגלות שחלק מחברים אלו, למרות התחמקותם כשהמדובר הוא העלון, המשק, מוכנים וגם מחברים מאמרים עבור עלונים תנועתיים או עתונים יו- מיים. בהוודע עובדה זו יצא גם המרצע מן השק. כתבתי - עת אלו מנכנסם לשלם, בסכין ותקילין, עבור כלמאמר שמתפרסם, בפרס קטן וצנוע (להם אבל לא לחבר המשק) של "תעודות-ספרים" שניפרים בחנויות שונות בעיר.

אין עיני חסה, חס וחלילה, על ההכנסות הצדדיות של החברים בזמנם החפשי, אבל מגיע, לדעתי, גישה יותר חיובית לעלון המשק, בהכנתו ובעזרה בעריכת מאמרים, אפילו אם לא נהוג אצלינו לשלם עבור החומר המתפרסם.

ואולי נצטרך גם להכנים סעיף חדש בתקציבנו השנתי: דמי סופר ?

יצחק ע.

מפי הטף

מיפה, בן 7¹/₂, הציג את השאלה הגורלית לאמו: איך נולדים ילדים ? היא גם נתנה לו את ההסבר הדרוש ובחזרו לעופר הוא סיפר לילדים שאביו, הגזבר, קונה את הזרעים שמהם גודלים ילדים.

כמה שבועות אחר כך נולדת עוד בת, העשירית במספר בזו אחר זו. הוא מתיצב שוב פעם לפני אמו ושואל :

למה אבא לא קונה את הזרעים שמהם גודלים בנים ?

אל תשליכני לעת זקנה,
ככלות כוחי אל תעזבני !
(מתוך הסליחות לימים הנוראים)

חברי היקרים,

בלב כבד ובעיניים זולגות לוקח אני את עטי לידי כדי להפריד ממכם, אחרי כל שנות שהותי אצלכם. באתי למשק ביום אביבי בהיר, לפני שבע וחצי שנים, זמן קצר אחרי בואי ארצה, למדינת ישראל, בת השנה וחצי. באתי בעירום ובחוסר כל, כביום ייצורי, ואתם הלכתם אותי וסיפקתם לי את כל צרכי, בארגז, בגוף ובכלים. זכור אני היטב את ימי הראשונים אצלכם, ואתם עוד בחלקכם בחדרה, בחלקכם במנטורה ומחנותכם בכפר הנשיא בבנייתו. היו אלו ימי ההעברה הגדולה וראשית עבודתי היתה גם בעזרה בפירוק והעברת הציוד מהמחנה בחדרה הנה לאחר מכן קבלתי תפקיד נכבד, ואולי החשוב ביותר מבחינת קיום המשק : הרכבתי סנק שחור וגדול וכל היום, מהבוקר עד הערב, הובלתי מים ממרחקים; פעם ממחניים, אילת או ראש פנה אבל רוב הזמן ממעין מלחה. היו זמנים קשים, ובארץ היה קשה להשיג לי מנעלים, ולא עבר יום שלא אעמוד בדרך עם תקר או פיצוץ באחד מגלגלי. לפעמים גם פרקתי את הסנק מעלי ועסקתי בעבודה שיותר הלמה לי, כגון הובלות אל ומלג'ון או סתם נסיעות לחלסה, לבריכות או לדרוז, בסחבי טרקטורים, אספקה, זבלים או אנשים על גבי, לשני הכיוונים; ואפילו הוצאתי כמעט את נשמתי בסחבי, כמה פעמים, סנק עם משלוח דגים לצפת.

ואיך שלא אזכור את נהגי, יואל, בוב, משה, נייב, ינקל ולבסוף טוביה. כמה מהם טובים, שלא פסקו לטפל בי ולצחצח את גופי וחלקי; וכמה מהם רשלנים ולא איכפתיים, טנונו למראי החיצוני והפנימי להתלכלך ולהתקלקל, עד לפעמים התגעגעתי לביסעי הסנהית למטריי הרישוי בחיפה, יום שבו הייתי מופיע מצוחצח ומטופף כבימי נעורי.

היו כמובן גם זמנים לא כל כך טובים, כמו היום שדהרתי לחיפה והתחלקתי במורד פרדיה ושהתהפכתי על פני בין הסלעים, ושכאין ציור מספיק בבר להרימות הביאו את ה"שלפר" ממוסך בית שאן-חרוד כדי לחלצני. אבל ככפעמים הקודמים חזרתי גם מהרפתקה זו לאיתני, הודות לטיפול האבהי והמסור של אלכסנדר ואוטופח. הספקתי להכיר את כל הארץ, לארכו ולרוחבו. והנני מתפאר שהייתי אחד מהראשונים, ואולי גם הראשון, מבין חברי המשק, להגיע לאילת, אחרי כיבושו. נסי-ענתי בכבישים, הטובים והלא טובים, השאירו מסימניהן וכך היה ארגזי מתמלא סימני טריטות וחבטות עד שכמה פעמים היה צורך בפעולת תיקון כללי ברצפתי. סולמות החלפתי לבקרים, פעם אחרי שאני לבד דרסתי אותם ופעם שסתם נשברו, הדבר שביתר בהירות חרות בזכרוני הוא המקרה שעברתי, בחלסה, על משודה, שהיתה טמונה בתוך העשבים בצדי הדרך, ושנצמדתי עם 7 פיצוצים בחמישה גלגלים. בזמן האחרון היתה רוב עבודתי בהובלות קטנות בסביבה, וכמעט שדמיתי לסוס החלבן הידוע, שגם מגיע לכל אחד מלקוחותיו בלי הוראות מיוחדות; אני בטוח שאילו היו אומרים לי לגשת לחלסה או בית הלל הייתי יכול לעשות זאת בעיניים עצומות ואפילו בלי נהג.

והנה הגיע הזמן להפריד, וקשה לי הדבר. התרגלתי אליכם, לטוב ולרע. חיטבתי את עצמי כבן בית וחר, ולתמהוני נודע לי שאתם עומדים להחליפני באחד צעיר ונאה, ילידת ארץ בצפון הרחוק, עם גוף יותר מודרני ושאיפות יותר צנענות בדלק. חשבתי שלעת זקנתי אמצה לי מקום נוח וקל לעבודה, כמו שאתם עושים בחברים או בליים קשישים, כדוגמת הטרקטור הראשון והוותיק, ה-9, שמצאתם לו עבודה נוחה בבריכות, עם הרבה מנוחה. אבל כנראה לא היה צפון דבר כזה בגורלי, ונמכרתי ככלי שאין לו הופכין לבעל, איש העיר, שאם סיבו אינני מכיר; ומי יודע מה שעוד מוטל עלי לבצע. כמובן אעשה כמיטב יכולתי, בראש וראשונה כדי לא לבייש אותכם, חברי היקרים.

הגעתי לסוף יריעתי, ונשאר לי רק לאחל לכם כל טוב והתפתחות מהירה ונוחה, שהמקום יהיה חברים וילדים ושהשמחה תשכון לנצח במעונכם, שלכם לנצח.

הפרגו האומלל .

§§§§§§§§§§§§§§§§

מזל טוב

בסגירת העלון התבשרנו שכולד לבן בן !

נשברה שרשרת הבנות !

תודתינו וברכותינו נתונה

למתי ולאיוזי,

שפע ברכות ובהח !

הם השיגו את הזן הנכון.